

ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ

(ਭਾਗ 3)

ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣਾ (4:1-3)

1 ਸੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਓਸੇ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਇਆ। 2 ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕੱਟੋ। 3 ਕਿਉਂ ਜੇ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾ ਪਰਾਈਆਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੁੱਚਪੁਣਿਆਂ, ਕਾਮਨਾਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ, ਨਾਚ ਰੰਗਾਂ, ਨਸ਼ੇ ਬਾਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲਦੇ ਸਾਂ।

3:13-18 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਿਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਨੂਨ ਨੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਚੇਤੇ ਕਰਾਏ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 3:19-22 ਵਿਚਲੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੂਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਦੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 1. 3:18 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ “ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੋਇਆ ਸੀ।” ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ, **ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ।** ਸ਼ਾਇਦ “ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ” ਤੋਂ ਪਤਰਸ ਦਾ ਭਾਵ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ

ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦਿਆ ਜਾਣਾ, ਭੀੜ ਦੇ ਨਾਲ ਬੀਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਘੰਟੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਆਦਰਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਮਸਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ” ਤੁਰਨਾ ਸੀ (2:21)। ਜਦ ਉਹ ਕਸ਼ਟ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਤੋਂ ਹੌਂਸਲਾ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਇਹ ਅਰਥ ਵੀ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਹੋਈ ਮੌਤ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ “ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ” ਝੱਲਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਉਸ ਦੀ “ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਹੋਈ ਮੌਤ” ਵੱਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (3:18)। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਇਹ ਆਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਆਦਰਸ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੇਖਣ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਿਆਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਅਤੇ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਝੱਲੇ ਗਏ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਫਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਨੰਦ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਾਡੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਸਚਿੱਤ ਕਰਨਾ ਰਸੂਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ (2:24; 3:18)।

ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹੋਂ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਕਿਰਿਆ ὀπλιίζω (*ਔਪਲਿਜ਼ੋ*) ਦਾ ਮੱਧਮ ਵਾਚ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ, “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ” ਜਾਂ “ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ,” ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭਾਵ ਫੈਜੀ ਤਿਆਰੀ ਤੋਂ ਹੈ। ਫੈਜੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੋ।” ਜਦਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਰੂਪ ὀπλιον (*ਔਪਲੋਨ*) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਆਤਮਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 13:12; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:7; 10:4)।

ਪਤਰਸ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਨਾਲ ਹਲਕੀ-ਫੁਲਕੀ ਮੁਠਭੇੜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਯੁੱਧ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਜਦਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:11 ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇੱਕੋ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਸਤਰ ਬਸਤਰ ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਛਲ ਛਿੱਦਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਲੇ ਸੱਕੋ” (ਵੇਖੋ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:8)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਕ ਸੰਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਏ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਮਨਸ਼ਾ (ἐννοια, *ਏਨੋਇਆ*), ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹਣੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ NASB ਨੇ **ਉਸੇ ਮਨਸ਼ਾ** ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ NIV ਨੇ “ਉਸੇ ਰਵੱਈਏ” ਅਤੇ NRSV ਨੇ “ਉਸੇ

ਮਨੋਰਥ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਓ ਵਿਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹਣੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਹਥਿਆਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਰ ਜਾਣ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਕਿਉਂ ਬੰਨ੍ਹਣੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਕ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੇਅੰਤ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: **ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਇਆ।** NASB ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅੱਖੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਪਤਰਸ ਦੇ ਆਖਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਭਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗਣੇ ਹੀ ਪੈਣਗੇ? ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਓ ਤੋਂ ਹੁਣ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ? ਕੀ ਰਸੂਲ ਇਹ ਆਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ “ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ” ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਇਹ ਆਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਹ “ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ” ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਿੱਧਤਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮਿਲੇਗੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜੇ ਆਖੀਏ ਭਈ ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੈ ਨਹੀਂ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 1:8)। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ ਕਿ ਰਸੂਲ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੇਵਲ ਉਹ ਵੀ ਜਿਹੜੇ “ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ” ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। NIV ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।” NRSV ਇਸ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਲਾਭ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।”

ਵੇਨ ਏ. ਗੁਡਮ ਨੇ “ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਇਆ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: “ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਲਿਆ ਹੈ।” ਤੇਬਾ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਤੋੜਣਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੋਮੀਆਂ 6:3-7 ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚ ਸੱਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (1:7) ਜਿਹੜਾ ਸਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਜਦਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੀ ਚਾਹਤ ਦੀ ਪਕੜ ਢਿੱਲੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋੜਨ ਨੂੰ ਹਲਕੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਗੇ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ

ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ, ਇਹ ਸਭ ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸਨ।

ਆਇਤ 2. ਮਸੀਹ ਲਈ ਜੀਉਣਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨਭਰ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਦ ਉਹ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: (1) ਬਪਤਿਸਮਾ ਤੱਕ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ (2) ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:22-24; ਤੀਤੁਸ 3:3-5)। ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, “ਪਾਪ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ **ਭਈ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ . . . ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ . . . ਬਾਕੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕੱਟੇ।** ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛਾਂਹ ਛੁੱਟ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਵੇਖ ਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦਾ ਧਰਤੀ ਉਤਲਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦਾ ਬਚਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦਾ, ਉਹ ਹੁਣ **ਸਰੀਰ** ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਾਪ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਮਨੁੱਖੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗਣੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ **ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ** ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਸ਼ਟ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾੜੇ ਸੁਭਾਓ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਆਦਕਸ਼ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ। ਜੇਕਰ ਕਸ਼ਟ ਆਉਣੇ ਹੀ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸੁਭਾਓ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਆਉਣ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਨਿਆਈ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, “ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ” (2:17)। ਦਾਸਾਂ ਨਾਲ ਮਾੜਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੱਕੇ ਖਾ ਕੇ ਧੀਰਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ” (2:20)। ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਰਸੂਲ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਇਉਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਖੇਟੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲੋ” (3:17)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਪਰ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖੂਨੀ ਯਾ ਚੋਰ ਯਾ ਬੁਰਿਆਰ ਯਾ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਦੁੱਖ ਪਾਵੇ” (4:15)।

NIV ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *σῶψ* (*ਸਾਰਕਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ” ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਾਪੀ ਸੁਭਾਓ” ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਰੂਪਕ ਨੂੰ

ਸਮਝਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਿਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰਕਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਰੀਰਕ, ਪਾਪੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਬਿਲ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ “ਸਰੀਰ” ਦਾ ਉਹੀ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਜਿਹੜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਪਾਠਕ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ “ਸਰੀਰ” ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਵੱਲ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਣ, ਉਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਸਰੀਰਕ ਲਾਲਸਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਲੈਣ।

ਆਇਤ 3. ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਯਹੂਦੀ ਭਾਵੇਂ ਮਸੀਹੀ, ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਭਾਈਵਾਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਪਰਬਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਇਹ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੇਸਤ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਬਤੀਤ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਬੜੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅੰਗ ਝਲਕਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਖਿਆ, **ਕਿਉਂ ਜੇ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਸੀ।** ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਥੇਰਾ ਸੀ! ਜਦ ਮਾਪੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ, “ਤੂੰ ਹੁਣ ਬਥੇਰੀ ਐਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ,” ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਖਣ ਦਾ ਭਾਵ ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਥੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਮਸੀਹੀ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ” ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ।

ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ” ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ “ਸੀਮਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ” ਦੇ ਕੇ ਘੱਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਨਾ ਜਾਣਾ” (ਮੱਤੀ 10:5)। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਖਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਣਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕਲੀਸੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਇਸਰਾਏਲ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਇਸਰਾਏਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ” ਦਾ ਅਰਥ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਨਾ ਕਾਮ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨਾਲ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਾਂਝੁ” ਚੱਲਣ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:5), ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਮਸੀਹੀ ਪਾਠਕ ਇਹ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸਾਥੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਣ ਲਏ ਜਾਣ

ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉਹ ਅਸਲ ਯੂਨਾਨੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁਣ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਭਾਵ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:5 ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ “pagan (ਪੈਗਨ),” ਹੈ “Gentile (ਜੈਨਟਾਈਲ)” ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ NIV ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 1 ਪਤਰਸ 4:3 ਵਿਚ “pagans (ਪੈਗਨਜ਼)” ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਨੇ 1 ਪਤਰਸ 2:1 ਵਿਚ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪਿਛਾਂਹ ਛੱਡਣਾ ਸੀ। 4:3 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਮਸਲੇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪ ਸਨ। 4:3 ਵਿਚ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਜਿਸ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ-ਜੁਲਦੀ ਹੈ। 4:3, ਰੋਮੀਆਂ 13:13 ਅਤੇ ਗਲਾਤੀਆਂ 5:19-21 ਵਿਚ ਲੁੱਚੀਆਂ ਰੀਤਾਂ (ਸ਼ਰਾਬੀਪੁਣਾ ਅਤੇ ਅੱਯਾਸੀਆਂ) ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ।

ਲੁੱਚਪੁਣਿਆਂ (ἀσέλγεια, ਆਸਏਲਗੀਆ) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਤਮ-ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਉਸ ਵਿਹਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਢੁਕਵੇਂ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਚਾਲਚਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਰਗੀ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਸ ਇਸ ਪਾਪ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। **ਕਾਮਨਾਂ** (ἐπιθυμία, ਏਪਿਥੁਸੀਆ) ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮੰਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਛਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਸੰਦਰਭ ਹੀ ਹੈ ਜੋ 1 ਪਤਰਸ 4:3 ਵਿਚ “ਕਾਮਨਾਂ” ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। NASB ਇਸੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:23 ਵਿਚ “ਚਾਹੁੰਦਾ” ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਰਹਾਂ।” ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਗਲਤ ਇੱਛਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾ। **ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ** (οἰνοφλυγία, ਓਇਨੋਫਲੁਗੀਆ) ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਅਨੈਤਿਕਤਾ, ਅੱਯਾਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਨਾਚ ਰੰਗਾਂ (κῶμος, ਕੋਮੋਸ) ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰਬਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਦਿਯੋਨਿਸੁਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਇਹ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਕਿਸੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸੌਂਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਨ। **ਨਸ਼ੇ ਬਾਜ਼ੀਆਂ** (πότης, ਪੋਟੋਸ) ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦਾਅਵਤ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਇੱਤਫਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਾ ਅੰਤ **ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ** ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਨੈਤਿਕ ਵਿਹਾਰ ਉੱਤੇ ਨਿਖੰਤ੍ਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਸੀ; ਇਹ “ਘਿਣਾਉਣੀ” ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਇੱਕਮਾਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਅਮਨੁੱਖੀ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਅਖਾੜਿਆਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲੜਾਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ, ਨੰਗੇ ਨਾਚ ਯੂਨਾਨੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹੀ (4:4-6)

‘ਓਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਚਰਜ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਓਸੇ ਅੱਤ ਬਦਚਲਣੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਓਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਓਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਜੀਲ ਇਸੇ ਲਈ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਭਈ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ ਪਰ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਓਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਝੁ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ।

ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਈਸ਼ਵਰਹੀਣ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਸੀ, ਤੋਂ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਬਾਓ ਵੱਲ ਮੋੜਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੜੀ ਹਾਸੇਹੋਈ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾੜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੇ ਲੋਕ ਤਦ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦ ਬਾਕੀ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਕਇਨ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:12) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਣਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਜੀਵਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਜੀਵਨਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ।²

ਆਇਤ 4. ਗੂੜ੍ਹੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਾਲੇ ਯੂਨਾਨੀ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਜਨਤਕ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਬਾਂ, ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਜਕ ਪਰਬਾਂ ਵਿਚ ਜਸ਼ਨ

ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਰੱਖਣਾ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜਿਆ ਸੀ (4:1) ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਈ ਸਮਾਜਕ ਪਰਬਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਇਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਗਦੀ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਐਨਾ ਵੱਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦ ਇਹੋ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜਕ ਪਰਬ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਸੱਚੇ ਨੂੰ ਰੱਦਦੇ ਸਨ, ਆਉਣ ਤੋਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਵਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਦ ਇਹ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਚਰਜ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੇਂ ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰ ਸਮਾਜਕ ਪਰਬਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕੇ, ਇਹ ਬੜਾ ਨਿਰਾਦਰੀ ਭਰਿਆ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਮਸੀਹਤ ਦਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਉੱਤੇ ਵਿਪਰੀਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਾਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਕੇਵਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨ ਆਖੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ **ਉਸੇ ਅੱਤ ਬਦਚਲਣੀ ਵਿਚ ਖੇਡਦਾ** ਰਹੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਪਤ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ἀναχυσισ (ਆਨਾਖੁਸਿਸ), ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਅੱਤ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਹੜ੍ਹ” ਹੈ। ਉਹ “ਅਚਰਜ ਮੰਨਦੇ” ਸਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਯਾਸ਼ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਵੱਲ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਸਦੇ” ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜੀ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:18 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ “ਲੁੱਚਪੁਣਾ” (ἀσωτία, ਅਸੋਟਿਆ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਵਾਂਗ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਸ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਿਆਂ, ਜਿਨਸੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਉਹ

ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਮੇਲ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਚਨ ਚੇਤੇ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ: “ਹਾਇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦ ਸਭ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਭਾ ਕਰਨ ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਉ-ਦਾਦਿਆਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ” (ਲੂਕਾ 6:26)।

ਜਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਵਾਕ **ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ** ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਨਿੰਦਿਆ” (βλασφημῶ, *ਬਲੈਸਫੇਮਇਓ* ਤੋਂ) ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦਰਅਸਲ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿੰਦਣਾ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਤਦ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਦਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਐਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ। ਰਸੂਲਾਂ 9:4 ਇਸ ਦੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਰਸੁਸ ਦਾ ਸੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੰਮਿਸਕ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਹੇ ਸੌਲੁਸ, ਹੇ ਸੌਲੁਸ! ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ 9:4)। ਪਤਰਸ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਝਿੜਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਦ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 5. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਗੁਆਂਢੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਝੂਠੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। “ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੀ ਵੱਟਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ” (ਰੋਮੀਆਂ 12:19)। ਉਹ ਲੋਕ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ **ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ**। ਉਹ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ **ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ** ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਯੋਗ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਵੇਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ।

ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਅਰੰਭ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਾਪ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵੀ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਗਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਹੜਾ ਨਿਆਂ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣਾ ਹੈ, “ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀ ਸਾਰੀ ਨਾਇਨਸਾਫ਼ੀ ਉੱਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ।”³

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ “ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ।” ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਸਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੇਖਾ ਕਦੋਂ ਦੇਣਗੇ। ਪਤਰਸ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਆਈ ਵਜੋਂ ਆਉਣ ਲਈ **ਤਿਆਰ** ਹੈ (ਵੇਖੋ 4:7)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਨਬੂਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅੱਜ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ

ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਚੁੱਪੀ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਸਮਾਂ ਜਾਣਨ ਦੀ ਥਾਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਬਿਤਾਉਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਜਦ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜੀਵਨ ਭਰਪੂਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭਕੁਝ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਓ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ, ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਆਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ (ਲੂਕਾ 17:27)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ **ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ** ਨਿਆਉਂ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:44)। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਬਦਲ ਜਾਣਗੇ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:17) ਅਤੇ ਆਤਮਕ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਝੂਠੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ “ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ।”

ਆਇਤ 6. ਇਹ ਆਇਤ ਥੋੜੀ ਔਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਔਖਿਆਈ ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ “ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ” (4:5)। ਦੂਜੀ ਇਹ ਕਿ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਯਿਸੂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (4:7)।

ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਿਚ ਉੱਠੇ ਸਨ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:13-18)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਕੀ ਉਹ ਉਸੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਣਗੇ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਕਿਉਂਜੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਲੇਖਾ ਲਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ, **ਕਿਉਂ ਜੇ . . . ਇਸੇ ਲਈ** (ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਏ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇ) **ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਜੀਲ . . . ਸੁਣਾਈ ਗਈ।**

ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। NASB ਭੂਤਕਾਲ ਕਰਮਵਾਚਕ ਕਿਰਿਆ εὐαγγελισθήναι (*ਇਵੈਂਜੇਲਿਸਥੈ*) ਨੂੰ ਗੈਰਸ਼ਖਸੀ ਵਜੋਂ ਲਿਖਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾਈ ਗਈ,” ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਅਨੁਵਾਦ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਰਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਪਤਰਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। 4:5 ਵਿਚ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ 4:6 ਵਿੱਚ (ਤਰਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, “ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਇੰਜੀਲ ਇਸੇ ਲਈ ਸੁਣਾਈ ਗਈ।” ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਜੋ 3:19 ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਉਸੇ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਉਸ ਨੇ 4:6 ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉੱਥੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਉਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਿਹੜੇ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸਨ ਜਾ ਕੇ ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ।” ਦੋਵੇਂ ਆਇਤਾਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ 3:19 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ *ਡਿਸੈਸ* ਨਾਮ ਦੀ ਡਾਕਟਰਿਨ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਡਾਕਟਰਿਨਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ 4:6 ਇਹ ਆਖ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 3:19 ਵਿਚ “ਪ੍ਰਚਾਰ” ਜਾਂ “ਮਨਾਦੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ κηρύσσω (*ਕੇਰੁੱਸੋ*) ਹੈ, ਜਦਕਿ 4:6 ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ἐπαγγέλιον (*ਇਵੈਂਜੇਲਿਜ਼*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਖ਼ੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਅਰਥਾਤ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ।” ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸੰਦੇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਗਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਇਸੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ (1:9, 17)।

KJV, NASB ਅਤੇ NIV ਵਿਚ ਕਾਲ ਵਿਚ ਦਿਖਦਾ ਬਦਲਾਓ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੀਤ ਵਿਚ “ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਜੀਲ . . . ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।” ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਮੁਰਦਾ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਮੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਰਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨਿਆਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:27)। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ NRSV ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਲਈਏ, “ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੋ ਕਾਰਨ ਹੈ ਭਈ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,” ਤਦ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹੋ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਹੁਣ ਮੁਰਦਾ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਦਾ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਦ ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਓਹ . . . ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਧੰਨ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ “ਇੰਜੀਲ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਸੀਮਤ ਭਾਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜੇ ਮੁਕਤੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਜਾ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਘੱਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ, ਇੰਜੀਲ, ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਆਇਤ “ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਜੀਲ . . . ਸੁਣਾਈ ਗਈ” ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਬਿਹਤਰ ਲੱਗੇਗਾ, “. . . ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਹੁਣ ਮੁਰਦਾ ਹਨ।” ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਮੁਰਦਿਆਂ” ਦੀ ਗੱਲ ਰਸੂਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੁਰਦਾ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਨਿਆਈ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ “ਮੁਰਦੇ” ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। 4:6 ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਇਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਹੈ।

1 ਪਤਰਸ 4:6 ਸ਼ਾਇਦ 3:19 ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: (1) ਜੇਕਰ 3:19 ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਇਤ ਇਸ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਇੱਕ ਭਾਵ ਨਾਲ, ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ “ਇੰਜੀਲ” ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਮਨਾਦੀ ਕੀਤੀ” ਸੀ (3:19) ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਵਿਚ “ਮੁਰਦੇ” ਹਨ। ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹੋ ਹੈ ਜੇ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। (2) ਜੇਕਰ 3:19 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿਚਾਲੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ 4:6 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਮਨਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਦਕਾ ਹੀ ਬਚਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਮਨਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਬਚਾਏ ਜਾ ਸਕਣ। ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਬਚਾਏ ਗਏ ਜਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਗੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸੁਣ ਸਕਣ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਬਚਾਏ ਜਾ ਸਕਣ। ਜਿਹੜੀ ਮਨਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਤੀ ਉਤਲੇ ਜੀਵਨ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਉਹੀ ਮਨਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਤੀ ਉਤਲੇ ਜੀਵਨ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਮੌਤ ਦਾ ਨਿਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ, ਜਿਹੜੇ ਮੁਰਦਾ ਹਨ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ, ਪਰ “ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ।” ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ “ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ”? NASB “ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” (κατά ἀνθρώπων, *ਕਾਟਾ ਐਨਥ੍ਰੋਪੋਅਸ*) ਨੂੰ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਜਾਂ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਲਿਖਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਾਂਗ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੌਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਗੈਰਮਸੀਹੀ, ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਮੁੜ ਤਸੱਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ NRSV ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਦਾ ਹੈ: “ . . . ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਉਦੋਂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਉਦੋਂ ਜੀਉਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।” ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ “ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ . . . ਨਿਆਉਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਜੋ ਨਿਆਈ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਜੋ “ਆਤਮਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗ ਜੀਉਂਦੇ” ਰਹਿਣਗੇ।

ਅੰਤ ਦਾ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ (4:7-11)

⁷ਪਰ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ⁸ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਹੈ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ⁹ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਇਆਂ ਬਿਨਾ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰੋ। ¹⁰ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਿਹੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਓਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਨੇਕ ਮੁਖਤਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿੱਤ ਹੈ। ¹¹ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓਸ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਭਈ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਹੈ। ਆਮੀਨ।

ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪਾਪ ਤੋਂ ਫਿਰ ਜਾਣ ਜਿਹੜਾ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ,

ਫਿਰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦਾ ਰੱਖੇਗਾ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਵੇ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪਰ ਤਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸੇਵਾ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਟੀਚੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 7. ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਵਿਚ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਕਿਸੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਅਤੇ ਧੁੰਧਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਵਿਚ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਾਪਸੀ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪੱਕੀ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:29; ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:5; ਯਾਕੂਬ 5:8)। **ਪਰ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।** ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਆਤਮਕ ਰੂਪ ਦੇਣਾ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਆਖਣਾ ਕਿ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ” ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਣਾ ਕਿ “ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ”, ਦੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਦ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ”, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੇ ਫੂਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:16)। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:2; 2 ਪਤਰਸ 3:10) “ਨੇੜੇ” ਸੀ। ਕੁਝ ਆਧੁਨਿਕ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਗਲਤ ਸੀ। ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਇਸੇ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜੀਉਣਾ ਹੈ। ਜੌਨ ਮੂਰੇ ਨੇ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, “ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਡੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਕ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਜਾਣੀਏ।”⁴ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ “ਉਸ ਸੁਭ ਆਸ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ” (ਤੀਤੁਸ 2:13) ਲਗਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਗੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੇੜੇ ਹੈ? “ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਭਈ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਮੀਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਆਓ” (ਪਰਕਾਸ਼ 22:20)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੱਤੀ 24; 25 ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ “ਜ਼ੈਤੂਨ ਪਹਾੜ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼” ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੇ ਕੇ, ਕਿ ਸਟੀਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ (ਮੱਤੀ 24:26), ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸ ਸੇਵਕ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਚਨਚੇਤ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਮਾਲਕ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਰੂਪਕ ਆਖਦਿਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰਕ ਵਿਹਾਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 24:45-51)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿਚ ਦੇਰੀ

ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪੰਜ ਚਤਰ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਰੂਪਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 25:1-13)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਅੰਤ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ: “ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਉਸ ਦਿਨ, ਨਾ ਉਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ” (ਮੱਤੀ 25:13)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਖਿੱਚ-ਤਾਣ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 56:1; ਸਫ਼ਨਯਾਹ 1:12; ਯੋਏਲ 3:14), ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਹੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਕਿ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ” ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਐਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅੰਤਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹਰ ਘੰਟੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਲੇਸਕਾਲ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਹਰਮਗਿੱਦੇਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਉਹ “ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ” ਰਹੇਗਾ (4:5)। ਇਹ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ” ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਭੌਤਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਅੰਤ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ। ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਹਾਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਪਰਗਟ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੀ ਪਰਤਾਪੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਗੋਡਾ ਟਿਕ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਜ਼ਬਾਨ ਇਕਰਾਰ ਕਰੇਗੀ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:10)।

ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਦੀਪਕਤਾ) ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਤਕਨੀਕੀ ਨਾਮ “ਐਸਕੈਟੋਲੋਜੀ” ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕੇਵਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਅਨੁਮਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਗੋਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ “ਨੇੜੇ ਹੈ,” ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਐਸਕੈਟੋਲੋਜੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਤੀਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ।

“ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣ” (σωφροσύνη, ਸੋਫ਼ੋਨੋਏ) ਅਤੇ “ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ” (νήφω,

ਨੇੜੇ) ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ, ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 1 ਪਤਰਸ 1:13 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੋ” ਜਾਂ ਫਿਰ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, “ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਦਾ ਲੋਕ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ” (KJV)। ਇੱਥੇ ਵੀ ਪਤਰਸ ਨੇ “ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ” ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਜੋ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ,” ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ; ਇਹ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜਦੋਂ ਏਹ ਸੱਭੇ ਵਸਤਾਂ ਇਉਂ ਢਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਲਣ ਵਿਚ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਕੇਰੇ ਜੇਹੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ” (2 ਪਤਰਸ 3:11)।

ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਹੈ – “ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ।” ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ⁵ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਕਟ ਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਬਚਾਓ ਦੇ ਰਾਹ ਵਜੋਂ ਕਰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਪਾਖੰਡੀ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਰਾਧਨਾ, ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵੀ ਲਿਖਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। “ਐਉਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁਕਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਅਜੇ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣ ਲਵਾਂਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ 65:24)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲਾ, ਭੈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਗਤੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉੱਥੇ “ਗੰਭੀਰ” ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚਿੰਤ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਅਮਰੀਕੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਖਾੜੇ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਤੇਜਕ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਰਾਧਨਾ ਅਨੰਦਮਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਨੰਦਮਈ ਦਾ ਅਰਥ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਦਿਖਣ ਵਾਲੇ ਰੈਂਕ ਬੈਂਡ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਗਿਟਾਰ, ਇੱਕ ਤਾਲ ਵਿਚ ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਅਤੇ ਨੱਚਣ-ਕੁੱਦਣ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ” ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਤੋਬਾ, ਚਿੰਤਨ, ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਵੇ।

ਆਇਤ 8. ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦੀ ਵਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ

ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਆਇਤ 8 ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਮਾਜ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਅਚਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਲੇ “ਓਸੇ ਅੰਤ ਬਦਚਲਣੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ” (4:4)। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕ “ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ” (4:5)। ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਆਲਗੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ’ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਤੂ ਹੋਣਗੇ। ਜਦ ਮਸੀਹ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤੀਗੀਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਰਵੱਈਆ ਬੜਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਜਿਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਂਭੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਸਰਿਸ਼ਟ ਹਨ।

ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜੇ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, **ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ।** ਜੇ. ਐੱਨ. ਡੀ. ਕੇਲੀ ਨੇ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ, “ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਰੱਖੋ।”⁶ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। 1:8 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਜਿਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਨ ਵੇਖੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋ।” ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।⁷ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ (2:21-25)। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਤੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇੱਕ ਦੇਹੀ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣਨਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਹੋ” (ਯੂਹੰਨਾ 13:35)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਨਾਲ ਆਖਿਆ, **ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।** ਇਸ ਕਥਨ ਦਾ ਅਰਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਸਦਕਾ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦੇਵੇਗਾ।⁸ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ

4:1 ਵਿਚਲੇ ਪਾਪ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਬਥੇਰੇ ਪਾਪ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ; ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। 4:8 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਉਹ ਬਲ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪਿਛਾਹ ਛੱਡਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਵੇਗਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਪਾਪ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਫੇਰ ਲਵੇਗਾ।⁹ ਜਦਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸਾਰਥਕ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਥਨ ਰਸੂਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹਿਦਾਇਤ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ” ਵਾਕ ਨੂੰ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਰਿਆ-ਦਿਲੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸਮਾਜਕ ਤਜਰਬਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਦ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਸਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਭਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਾਂਝੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਭਦੇ ਹਨ? ਪਤਰਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ: “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।” ਸੱਚਮੁੱਚ, ਜੇਕਰ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ, ਸੁਮੇਲ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ” ਲਵੇ।

ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਾ ਮਨਾਏ। ਖਰ੍ਹਵੇ ਅਤੇ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਬੜੀ ਛੇਤੀ ਬੁਰਾ ਮੰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੱਕ 'ਤੇ ਧਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਆਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਆਪ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਬੁਰਾ ਮਨਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੰਪਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ “ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ” ਉਹ ਬੜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਵੱਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ” ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਵਿਚਲੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਪਰਿਪੱਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ

ਪ੍ਰਤੀ ਉਹ ਖਿਆ ਅਤੇ ਦਰਿਆ-ਦਿਲੀ ਦਰਸਾਉਣਗੇ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ” ਦੀ ਵੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਭਚਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5)। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਾਪ ਵਿਚ ਜੀ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਭੈਣ ਜਾਂ ਭਰਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਤੋਥਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਝਿੜਕ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਭੈਣ ਜਾਂ ਭਰਾ ਅਜਿਹੀ ਝਿੜਕ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਭਾਵ ਵਿਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਆਇਤ 9. ਪੁਰਾਤਨ ਭੂਮੱਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਮੁੱਲਾ ਗੁਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਧੰਨ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਉਤਾਰਿਆ” (ਮੱਤੀ 25:35)। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸ਼ਮਊਨ ਫਰੀਸੀ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਲੂਕਾ 7:44-47)। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਸੀ (ਲੂਕਾ 11:5-8)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਨ (ਰੋਮੀਆਂ 12:13)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਨੀ ਨਾ ਭੁਲਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨ ਪਛਾਣੇ ਘਰ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:2)। ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪੱਤਰ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਬਾਰੇ ਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰੋ।** ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ “ਇੱਕ ਦੂਏ” ਸਨ, ਉਹ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਧਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਦਿਆਲਗੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਉਣੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਜਕ ਮੇਲਜੋਲ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਅਜਿਹੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਜਦ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਮਾਜਕ ਮਸਲੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਵੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਜਾ ਕੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦੇਮੇਤ੍ਰਿਯੂਸ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੀ (3 ਯੂਹੰਨਾ 12)। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਝ ਝੂਠੇ ਨਬੀ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:1) ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ (2 ਪਤਰਸ 2:1) ਵੀ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਭਾਗੀ ਹੋਣਾ ਸੀ (2 ਯੂਹੰਨਾ 11)।

ਪੱਛਮੀ ਧਨਵਾਨ ਸਮਾਜ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਧਨਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿੰਗੇ ਤੋਹਫੇ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਕੰਗਾਲ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਮੜੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਔਖੀਆਂ ਸਨ (ਮਰਕੁਸ 12:41-44), ਉਵੇਂ ਹੀ ਧਨਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਰੋਸ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ **ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਇਆਂ ਬਿਨਾ** ਦੇਣ। ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥੋਂ ਉਹ ਤੋਹਫੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜਿਹੜੇ ਕੁੜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਰੋਸ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੇਵਲ ਧਨਵਾਨਾਂ ਲਈ ਹੀ ਰਾਖਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦਰਿਆ-ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:1, 2)।

ਆਇਤ 10. ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ (ਰੋਮੀਆਂ 12:6-8; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:7-11; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11), ਪਤਰਸ ਨੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਦਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ **ਦਾਤ** ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ *χάρισμα* (*ਕਰਿਜ਼ਮਾ*) ਆਖਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:4, 9 ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ, ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਰੋਮੀਆਂ 12:6 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਰੋਮੀਆਂ 12:6-8 ਵਿਚਲੀਆਂ ਕੁਝ ਦਾਤਾਂ ਅਲੈਕਿਕ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਬੁੱਵਤ, ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ। **ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਿਹੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ**, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸੁਝਾਓ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦੇ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਪਤਰਸ ਜਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਲੈਕਿਕ ਦਾਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦ ਕਿਸੇ ਦਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ **ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੋ**। "ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਿਹੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ" ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਫ਼ਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਮੁਫ਼ਤ ਦੇਣਾ ਹੈ – ਠੀਕ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ (ਮੱਤੀ 10:8)।

ਕਿਉਂਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ

ਹਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇਕ ਮੁਖਤਿਆਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕਰਨ। ਲੂਕਾ 16:1-9 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਧਨਵਾਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ “ਪ੍ਰਬੰਧਕ” (NASB) ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਨਵਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਸਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ οἰκονόμος (*ਓਇਕੋਨੋਮੋਸ*), ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਲੂਕਾ ਵਿਚ “ਮੁਖਤਿਆਰ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਵੀ “ਮੁਖਤਿਆਰ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਖਤਿਆਰ (ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ) ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਧਨਵਾਨ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੁਖਤਿਆਰ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ “ਨੇਕ ਮੁਖਤਿਆਰ” ਬਣਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਹ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਜੋ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਗੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰਨ।

ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮੂਹਕ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਿਰਪਾ ਆਖਿਆ। “ਕਿਰਪਾ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਰਪਾ ਉਹ ਜਰੀਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਰੂਪ ਮਿਲਿਆ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:8)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੋਵੇਗੀ (1:13)। ਪੂਰੂ ਦਾ ਵਾਪਸੀ ਤੱਕ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਸੀਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਦਾਤ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਅਤੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਦੇਹੀ ਦਾ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ। ਦਾਤਾਂ ਬਹੁਰੰਗੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਤੋਂ ਬੀਰਖਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਗੀਣ ਜਾਣਨਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 3:1)। ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪਤਰਸ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ

ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਰੂਕ ਰਹਿਣ।

ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਬਾਣੀਆਂ” (λόγια, ਲੋਗੀਆ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ 7:38 ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 3:2 ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਖਤਿਆਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਤੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰਸੂਲੀ ਸੁਨੇਹੇ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ।

ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਦਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਦੇਹੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਰਸ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਾ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਜਨਤਕ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਿੱਖਿਆ, ਪ੍ਰਚਾਰ, ਉਤਸ਼ਾਹ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਗਾਉਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਇਦ ਬੋਲਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਜੇ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਦਯਾ ਕਰਨ ਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਦਰਸਾਇਆ (ਰੋਮੀਆਂ 12:8), ਪਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੱਤੀ 25:31-46 ਨਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਨ ਖੁਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੈਣ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਬਸਤਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਝਾੜੂ ਫੇਰਨ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੰਮ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕੋਈ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰੇ, ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾਮਈ ਦਾਤ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ; ਜਦ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਂ “ਉਸ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਹਰੇਕ ਗੱਲ ਵਿਚ, ਕੀ ਰੱਜਣਾ ਕੀ ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ, ਕੀ ਵਧਣਾ, ਕੀ ਬੁੜਫਾ, ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਭੇਤ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:12, 13)। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ

ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਜਦ ਕੋਈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ” ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ “ਓਸ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ **ਭਈ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ**। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਸਤਤ, ਕੋਈ ਮਹਿਮਾ, ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਪੱਤਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵਸੀਲੇ ਬਿਨਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ” (ਯੂਹੰਨਾ 14:6; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 4:12)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਕਿਸੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਮਿਲੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਥੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਔਪਚਾਰਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਪਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਉਰਜਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਚਾਣਕ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਭਿੰਨਤਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਗੁਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਲਗਭਗ ਅਕਸਰ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਵੀ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਜਦ ਲੇਖਕ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 16:27; ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:20; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:15, 16; 1 ਪਤਰਸ 5:11; 2 ਪਤਰਸ 3:18; ਯਹੂਦਾਹ 24, 25)। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਲੇਖਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 11:36; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:21)। ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤਰ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 1 ਪਤਰਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਲੈ ਕੇ ਹਟੇ ਸਨ। ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਪਤਰਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ 4:12-5:14 ਇੱਕ ਅਸਲ ਪੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਸੀਂ 1 ਪਤਰਸ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (1:3-4:11) ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਅਸਲ ਪੱਤਰ ਸੀ (4:12-5:14)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰਕ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰਕ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਦੇ ਕੁਝ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਪੰਨਾ 3)। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਏਕਤਾ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ 4:12 ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮੁੜ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਦੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਪੱਤਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 4:11 ਅਤੇ 4:12 ਵਿਚਕਾਰ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿਚ ਅਚਾਣਕ ਬਦਲਾਓ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਉਸਤਤ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸੰਭਵ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਘੱਲਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਦਿਨ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪੱਤਰ ਘੱਲ ਪਾਉਂਦਾ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਸਥਿਰ ਅਵਸਥਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਐਂਡਰੂ ਐੱਫ. ਵਾਲਸ ਨੇ ਸੁਝਾਓ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਨੀਰੋ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਘਿਰਣਾ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲਸ ਦੀ ਹੱਤਿਆ, ਨੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ 'ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਸਤਾਉ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਦੁਬਾਰਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 4:12-5:14 ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਬਦਲਾਓ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੋੜਿਆ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਜਾਵੇਗਾ।¹⁰

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਖਤਰਾ (4:3)

ਪਤਰਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ: “ਕਿਉਂ ਜੋ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਸੀ” (4:3)। ਵਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੜੀ ਚਿਤਾਉਣੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੁਲੇਮਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਉਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਹੀ ਬੁਰਿਆਈ ਆਪਣੇ ਵਰਤਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਵੇਗੀ” (ਉਪਦੇਸ਼ਕ 8:8; NIV)।

ਇੱਕੋ ਸੈਂ ਤੋਂ ਵਧ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ (1886) ਰੇਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵੰਸਨ ਨੇ ਇੱਕ ਭਲੇ

ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੀ। ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਇੱਕ ਵੈਦ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੋਗੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਧਰਮ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਗਾਵ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੋਲਤ ਨੂੰ ਦਰਿਆ-ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡਦੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਬਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਉੱਠਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜੁਲਮੀ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਹੋ ਜਾਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ, ਆਪਣੇ ਮਿਤਰਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ, ਜੇ ਦਿਲ ਕਰੇ ਉਹ ਲੈ ਲੈਣ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦਰਦ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਆਪਣੇ ਇਸ ਗੁਪਤ ਪੱਖ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਵੈਦ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕੇ ਬੈਠੇ ਇਸ ਦੁਸ਼ਟ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਇਜਾਦ ਕੀਤੀ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਬਣ ਗਏ – ਜੇ ਇੱਕ ਭੱਦਾ, ਘਿਰਣਾਯੋਗ, ਜੁਲਮੀ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਚੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆਵਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਵਿਚ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਜਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਦ ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੁੜ ਆਉਂਦੇ। ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਛੱਡਣਾ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਦਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਵਾਪਸ ਡਾ. ਜੇਕਿਲ ਬਣਨ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਲਈ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਮਸਲਾ (4:7-11)

ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕਹਾਣੀ ਵਰਗੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਘਟੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਿਕਾ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਦਿਨ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਬੇਟੀ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਲਟ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਦੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਈ, ਤੁਕਣ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ।

ਜਿਸ ਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਠਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਲੜਕਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ। ਪੁਲੀਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਮਿਲੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ

ਉਤੇਜਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ – ਉਦਾਸੀ, ਕ੍ਰੋਧ, ਉਲਝਣ, ਲਾਚਾਰੀ, ਗੁੱਸਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਹਰਜਾਨਾ ਭਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬੇਕਸੂਰ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਅਨਾਥ ਹੋ ਗਈ, ਉਹ ਬਚ ਕੇ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ— ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਖਬਾਰ ਦੀ ਇਸ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਪਈ। ਇੱਕ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੜਕਾ ਸੁਣਿਆ। ਪੁਲੀਸ ਆਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਰੁਕਣ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਬੜਾ ਘਾਤਕ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਹੱਥ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵੱਖਰੀ ਦਿਸਦੀ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ: (1) ਇੱਕ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੱਚੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, (2) ਉਹ ਮਾਪੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੱਠਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਕਾਰ ਦੀ ਚਾਬੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ (3) ਮੈਂ, ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਅਜਨਬੀ, ਜਿਹੜਾ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਵਿਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵੱਖਰੀ ਦਿਸਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

1 ਪਤਰਸ 4:7-11 ਵਿਚਲਾ ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਸਟ ਭੋਗੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਭੀੜ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਸਨ, ਫਿਰ ਉਹ ਪੈਲੇਸਟਾਈਨ ਤੋਂ ਆਏ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਉਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਹ ਆਖਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ: “ਓਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਚਰਜ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਓਸੇ ਅੱਤ ਬਦਚਲਈ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਓਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ” (1 ਪਤਰਸ 4:4)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਖ ਅਤੇ ਰੱਦਣ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਾਇਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਫਿਕਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਹਨ; ਮਸੀਹੀ ਬਸ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੀ।

1. ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ”

(1 ਪਤਰਸ 4:7)। ਸੰਦੇਸ਼ ਚੁਭਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ, “ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਦੋਂ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਉ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖੀਏ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰੀਏ।” ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸੇ ਉਤੀਕ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣਾ ਕੋਈ ਸਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਇਹ ਕਿ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ: “ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਧੀਰਜ ਕਰੋ। ਆਪਣਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ” (ਯਾਕੂਬ 5:8); “ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਉਸ ਦਿਨ, ਨਾ ਉਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ” (ਮੱਤੀ 25:13)। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹੋ ਗੱਲ ਪਤਰਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ।”

ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੰਸਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਗਤੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਉਸ ਗੱਲ ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਜਾਣ ਲੈਣਗੇ। (1) ਕੁਝ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਇਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦ ਲਈ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈ। (2) ਬਾਕੀ ਸਵਾਰਥੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲਸਫਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ “ਖਾਵੀਏ ਪੀਵੀਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਲਕੇ ਮਰਨਾ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:32)। ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਮਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੰਪਰ ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਟਿੱਕਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, “ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿਡਾਉਣਿਆਂ ਨਾਲ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਪਤਰਸ ਲਈ ਜੀਵਨ ਰੋਗ ਗ੍ਰਸਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੰਭੀਰ ਹੈ; ਇਹ ਨਿਰਾਰਥਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਨੰਦਮਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਰਸੂਲ ਨੇ “ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ” ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਥਨੀ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਵਿਚ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ, ਤੁਸੀਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਾਜ਼

ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣੇਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਮਿਨਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਤੋਂ ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੋਕ ਜਿੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ ਨਿਵਾ ਕੇ ਨਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਨਮੂਨਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ” (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:17)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਗੰਭੀਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

2. ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜੋ ਕਿ ਪਰਦੇਸੀ ਹਨ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। “ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਹੈ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 4:8)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਮਸਾਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤਾਪੂਰਵਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੂੰਝ ਕੇ ਗਲੀਚੇ ਥੱਲੇ ਧੱਕਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਭਰਾ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਹੜਾ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਚੋਰ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਹੀਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਸਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਜੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਾਪ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਕਰ ਸੁਆਰਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਲਕਿ, ਉਹ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਕਜੁਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ; ਉਸ ਦੇ ਵੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਹੱਦ ਲਚਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, “ਇਹ ਤੇਰੀ ਗਲਤੀ ਹੈ,” ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਗਲਤੀ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।

ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ,” ਉਹ ਉਸ ਸੁਭਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਸਹੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਇਕ ਭਰਾ ਜਾਂ ਇਕ ਭੈਣ

ਨੂੰ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਕ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਬੋਲਦਾ ਜਾਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਉਹੋ ਸ਼ਬਦ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ, ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਫੇਰ ਦੁਬਾਰਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਵਿਚ ਢਿੱਲਾ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲਾ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਟੂਏ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲਾ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਨਾ ਹੀ ਪੰਲੂਸ ਨਾ ਹੀ ਪਤਰਸ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅੱਕੇ: “ਉਪਰੰਤ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਨਿਜ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10); “ਪ੍ਰੇਮ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ . . . ਚਿੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:4, 5)।

ਇਕ ਕਾਰਣ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਜੀਵਨ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਅਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਮਲਾ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਨਰਾਜ਼ ਹੋਣਾ ਅਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈਵੇ ਤੇ, ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਭੜਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਗੱਡੀ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਤੇਜ਼ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਘਟੀਆ ਗੱਲ ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਦੂਰੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਕਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹੋ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਗਿਰਜੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਆਲੂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਲੋਕ ਨਿਰਦਈ ਅਤੇ ਮੂੰਹ-ਫੱਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਹ ਕਦੇ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਸਥਿਤੀ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰੋਧਵਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਤ ਦਾ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀਆਂ ਬੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਵਕੋਸ਼ਨ ਬਾਈਬਲ ਸਕੂਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਇਆਂ ਬਿਨਾ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰੋ” (1 ਪਤਰਸ 4:9)।

3. ਮਸੀਹੀ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਇਸ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੱਤਭੇਦਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਤਮ ਕਰੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਰੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ

ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹਨ, ਰੁਚੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹਨ।”
ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਿਹੀ ਜਿਹੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਨੇਕ ਮੁਖਤਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿੱਤ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ . . . (1 ਪਤਰਸ 4:10, 11)।

ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਕਾਹਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੀਸ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਰਾਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਗਾਲਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਾਹਲੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਅਟੱਲ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਖੁਰਾਕ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣਨਾ, ਉਸ ਬੰਦੇ ਜਾਂ ਔਰਤ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਚੇਲੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਿਰਪਾ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ “ਉਸ ਬਸਤੂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿਚ ਦੇਹੀ ਦਾ ਦਾਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇ ਸੂਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭੈ ਨਾਲ ਦਯਾ ਕਰਨਾ” ਹੈ (ਯਹੂਦਾਹ 23)।

ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਮੱਤਭੇਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੰਗ ਬਹੁਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤੇ ਹਨ ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਰਲ ਕੇ ਇੱਕੋ ਸਰੀਰ ਹੋਇਆ ਸੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਮਸੀਹ ਵੀ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ . . . ਇੱਕੋ ਸਰੀਰ ਬਣਨ ਲਈ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਪਿਆਇਆ ਗਿਆ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12, 13)।

ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣੀਏ। ਸਾਡੀਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਸਾਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬਣਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਭ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਵੇਖਣ, ਦੇਸ਼ ਲਾਉਣ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਢਿੱਲੇ ਬਣਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਹੈ ਪਤਰਸ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਲਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਲੈਕਚਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਇਕ ਚੰਗਾ ਬੰਦਾ ਜਾਂ ਇਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਬੁਰਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੇ ਕਿ “ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਹੈ। ਆਮੀਨ” (1 ਪਤਰਸ 4:11)।

ਸਿੱਟਾ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਰਥਕ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਕਲੀਸੀਆ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਗੱਲ ਕਹਾਂਗਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕਮੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਹਲਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਛੇਤੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ (4:7)

“ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ,” ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਲੇ ਇਕ ਜਵਾਨ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਕਰਮੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਲਈ ਕਦੇ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਅਸਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਲਟ-ਪੁਲਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਵੇਂ ਨਿੱਕਲੇ। ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਇਕ ਬਿਹਤਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗਲਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਵਿਚ ਫੜਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭਟਕ ਜਾਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪਕੜ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਅਤੇ ਬਦਚਲਣੀ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ, “ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 4:7)। ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝਿਓ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਛੇਤੀ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਛੇਤੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਵੇਨ ਏ. ਗਰੁਡੈਮ, *ਦ ਫਸਟ ਏਪਿਸਲ ਆਫ ਪੀਟਰ: ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼, ਜਿਲਦ 17 (ਗਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 167. ²ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ, ਏਲੀਉਸ ਅਰਿਸਟਾਈਡਸ ਨਾਂਅ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਨਕੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧੱਜੀਆਂ ਉੜਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹੀਅਤ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਈਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਸਨਕੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਕੁਫਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ [ਅਰਥਾਤ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ] ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕਰ ਲਿਆ” (ਏਲੀਉਸ ਅਰਿਸਟਾਈਡਸ *ਓਰੇਸ਼ਨਸ* 46). ਅਰਿਸਟਾਈਡਸ ਨੇ ਜੋ ਲਗਭਗ ਪਤਰਸ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਸੀ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਉਸੇ ਕਾਰਣ ਗਾਲਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: “ਓਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅਚਰਜ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਓਸੇ ਅੱਤ ਬਦਚਲਣੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਡੁੱਬਦੇ” (1 ਪਤਰਸ 4:4; NIV)। ³ਲੀਓਨ ਮੋਰਿਸ, *ਦ ਬਿਬਲੀਕਲ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਆਫ ਜੱਜਮੈਂਟ* (ਗਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1960), 72. “ਜੋਨ ਮੁਰੇ, *ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਆਫ ਕੰਡਕਟ: ਐਸਪੋਕਟਸ ਆਫ ਬਿਬਲੀਕਲ ਐਥਿਕਸ* (ਲੰਡਨ: ਟਿੰਡੇਲ ਪ੍ਰੈਸ, 1957), 72. ⁵:1:13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ। ⁶ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਏਪਿਸਲ ਆਫ ਪੀਟਰ ਐਂਡ ਆਫ ਜੂਡ*, ਬਲੈਕ'ਜ਼ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਲੰਡਨ: ਐਡਮ ਐਂਡ ਚਾਰਲਸ ਬਲੈਕ, 1969), 176. ⁷ਇਹ ਸਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਗਲਾਤਿਯਾ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 2 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ⁸ਕੈਲੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। (ਕੈਲੀ, 178.) ⁹ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ ਨੇ ਬੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। (ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ, *1 ਪੀਟਰ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 49 [ਵਾਕੇ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988], 247.) ¹⁰ਐਲਨ ਐਮ. ਸਟਿੱਬਸ ਐਂਡ ਐਂਡਰਿਊ ਐਫ. ਵਾਲਸ, *ਦ ਫਸਟ ਏਪਿਸਲ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੀਟਰ*, ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1959), 57.